

Dossier

Nachtlampjes

De Fluisterende Sterren

Een kort verhaal uit het Land van Zand.

Voor kleine dromers en grote voorlezers.

Nog niet uitgedroomd?

Af en toe duikt er een nieuw verhaal op uit het Land van Zand.

Via Lichtpost hoor je het als eerste.

Meldt je aan via www.hetlandvanzand.nl

Het was lang geleden, of misschien wel vannacht. Het was niet te vroeg maar ook zeker niet te laat. De maan hing een beetje scheef, de bomen droomden al dromen, en een kameel struikelde voor de drieënveertigste keer over zijn eigen springtouw.

Die nacht was Nachtlampje Lux wakker. Niet omdat hij dat wilde. Nee, sterker nog, Lux hield van slapen. Heel veel zelfs. Als er prijzen bestonden voor slapen, wist hij zeker dat hij er minstens twee zou winnen. Maar slapen lukte niet. Er was namelijk een geluid. Heel zacht.

Roetzemoetzemoetze...

Lux trok zijn deken over zijn hoofd.

Roetzemoetzemoetze...

Hij draaide zich om.

Roetzemoetzemoetze...

Lux zuchtte. “Als jullie iets willen zeggen, doe dat dan gewoon.”
Het werd stil en Lux deed voorzichtig één oog open.

Roetzemoetzemoetze...

Hij ging rechtop zitten. “Nou ja!”

Lux stapte uit bed, trok zijn jasje aan en keek onder zijn bed. Wat denk je? Niets. Hij keek in zijn kast. Ook niets. Hij keek zelfs in zijn sokkenla. Daar vond hij één sok. Dat was vreemd, want gisteren lagen er nog twee. Maar, een verdwenen sok kon niet roetzemoetzen. Tenminste, dat hoopte Lux.

Roetzemoetzemoetze...

Daar was het weer. Maar nu hoorde hij het goed. Het kwam van buiten. Lux liep naar het raam en schoof het gordijn opzij. Het Land van Zand lag er rustig bij. De heuvels glinsterden en in de verte snurkte er iets zó hard dat er kleine wolkjes zand van een duin rolden. En hoog daarboven stonden duizenden sterren. Lux keek omhoog.

Roetzemoetzemoetze...

Zijn mond viel open. “O.”

De sterren waren aan het praten. Dat was best vreemd want sterren deden namelijk een heleboel dingen. Ze fonkelden. Ze twinkelden. Sommige vielen uit

de lucht, al deden ze daarna meestal alsof dat helemaal de bedoeling was geweest. Maar praten? Nee. Sterren praatten niet.

Lux deed zijn raam open. "Hallo?"

Alle sterren vielen stil. Duizenden lichtpuntjes keken op hem neer.

"Zeiden jullie wat?"

Niets.

Lux wachtte. Eén tel. Twee tellen. Drie-

Roezemoezemoeze...

"Hé! Stop daar eens mee!"

Stil.

Lux kniep zijn ogen samen. "Jullie doen dit expres."

Een ster knipperde. Lux wist niet zeker of dat een antwoord was, dus ging hij op onderzoek uit.

Zijn eerste halte was de Knikkende Boom. De Knikkende Boom was erg aardig, maar niet bijzonder behulpzaam.

"Heb jij de sterren ook gehoord?" vroeg Lux.

De boom knikte.

"Weet je waarom ze fluisteren?"

De boom knikte.

Lux' ogen werden groot.

"Echt?"

De boom knikte.

"Kun je het me vertellen?"

De boom knikte.

Lux wachtte.

De boom knikte.

Toen begreep Lux weer waarom niemand de Knikkende Boom om advies vroeg.

"Bedankt," zei hij.

De boom knikte.

Daarna vond Lux een uil die hoog tussen de takken zat.

"De sterren fluisteren," zei Lux.

"Dat weet ik," bromde de uil.

"Weet jij wat ze zeggen?"

De uil keek omhoog en even zei hij niets. "Nee."

"O." Lux had op een spannender antwoord gehoopt. "Maar sterren fluisteren nooit."

"Dat weet ik."

"Dus er is iets aan de hand."

De uil keek Lux aan. “Dat weet ik ook.”

Lux stak zijn armen in de lucht. “Maar wát dan?”

De uil lachte. “Misschien moet je beter luisteren.”

“Dat dóé ik!”

“Nee,” zei de uil. “Je probeert ze te verstaan.”

Lux fronste. Dat klonk als zo’n wijs ding dat volwassenen zeiden wanneer ze het antwoord zelf ook niet wisten.

En dus liep hij verder.

Hij luisterde bij de rivier.

Roezemoezemoeze...

Hij klom op de hoogste duin.

Roezemoezemoeze...

Hij hield zijn handen achter zijn oren.

Roezemoezemoeze...

Maar hoe harder hij probeerde, hoe minder hij verstond.

“Ik geef het op!”

Lux plofte achterover in het warme zand. Daar bleef hij liggen. Hij keek naar boven en duizenden sterren keken terug.

“Fluister maar,” mompelde hij. “Ik luister toch niet meer.”

En toen gebeurde er iets gek. Nu Lux niet meer probeerde te luisteren, hoorde hij het.

Eerst één stemmetje. Heel ver weg. “*Bijna...*”

Lux ging rechtop zitten.

“*Nog heel even...*”

“*Je kunt het...*”

“*Ze kan de weg niet vinden...*”

Hij keek. Niets. Wie kan de weg niet vinden? En toen verscheen er aan de donkere rand van de hemel een piepklein nieuw lichtje. Maar zo snel als ze verscheen, verdween ze ook weer.

“*Hierheen!*”

“*Je bent er bijna!*”

“*Volg ons licht!*”

Daar was ze weer. Het kleine sterretje probeerde dichterbij te komen, maar verdween opnieuw.

Lux sprong overeind. “Waar ga je nou heen?”

Toen zag hij het.

Lux schrok. Langzaam schoof er een enorme donkere droomwolk voorbij. Aan de ene kant stonden de sterren. Aan de andere kant verscheen het kleine lichtje alweer.

Aha.

“Je kunt ze niet zien.”

“*Hierheen!*” fluisterden de sterren.

Maar het sterretje ging precies de verkeerde kant op.

“Nee, nee, nee!” Riep Lux. “De andere kant!”

Toen wist hij het. Als het sterretje het licht van de andere sterren niet kon zien, moest er maar ergens anders een lichtje komen. Alleen... het licht van een Nachtlampje is warm, maar niet per se fel.

Lux rende naar de dichtstbijzijnde duin, klom erbovenop en ging op zijn tenen staan. Hij stak zijn armen omhoog en scheen zo fel als hij kon.

Niets. Dus klom hij hoger. Op de Knikkende Boom.

“Niet bewegen,” riep hij.

De boom knikte.

“Nee, niet... Ach laat ook maar.”

Hij klom helemaal naar de top.

Fonk!

Nog steeds niet hoog genoeg. Misschien kon de uil hem helpen. Lux klom uit de Knikkende Boom en rende terug. De uil zat nog precies waar hij hem had achtergelaten.

“Ik moet omhoog!” Riep Lux

“Dat weet ik,” zei de uil.

“Kun je me naar boven vliegen?”

De uil keek naar Lux. Toen naar zijn eigen rug. Toen weer naar Lux.

“Nee.”

“Waarom niet?”

“Omdat je prikt.”

Lux keek naar zijn lichtjasje. “O.” Hij dacht even na. “En als ik heel stilzit?”

De uil zuchtte en even later zat Lux tussen twee grote veren op zijn rug geklemd.

“Niet bewegen,” bromde de uil.

“Ik beweeg niet.”

De uil sloeg zijn vleugels uit.

“En niet prikken.”

“Ik prik niet.”

Ze stegen op. Hoger dan de bomen. Hoger dan de duinen. Lux keek naar het kleine sterretje en begon te stralen.

FONK!

“Zie je me?” riep hij. “Hierheen!”

Flits

Lux hapte naar adem. “Ze ziet me!”

Van enthousiasme sprong hij overeind.

“Lux,” zei de uil.

“Ze ziet me echt!”

“Lux.”

“Nog een beetje hoger!”

“LUX!”

Lux keek omlaag. Zijn voet stond midden op de staart van de uil. “O.”

De uil klapte zijn vleugels tegen zijn lijf. En Lux viel.

“AAAAAA-”

PLOF.

Hij landde met zijn hoofd in een duin. Een paar tellen later staken alleen zijn benen nog uit het zand. De uil landde naast hem.

“Ik zei toch dat je prikte.”

Lux trok zijn hoofd uit het zand en spuugde een zandkorrel uit.

“Dat weet ik.”

De uil keek hem aan. “Precies.”

Lux wilde nog iets terugzeggen, maar stopte. Er zat iets op zijn neus. Een zandkorrel. En die zandkorrel *gloeide*.

Lux pakte hem voorzichtig tussen twee vingers. Toen keek hij naar zijn eigen licht. Naar het korreltje. En naar de ontelbare zandkorrels om hem heen. Langzaam verscheen er een glimlach op zijn gezicht.

“Uil?”

“Hm?”

“Volgens mij hoeft ik helemaal niet naar boven.”

Lux hield een handvol zand voor zijn buik. Zijn licht scheen tussen zijn vingers door. Eén korreltje begon te glimmen. Toen nog één. En nog één. Lux liet het zand door zijn vingers glijpen. Voor zijn voeten lag ineens een klein hoopje sterren.

Lux begon te rennen. Over duinen, langs bomen, steeds verder naar het hoogste punt van het Land van Zand. Overal liet hij kleine beetjes van zijn licht achter. Tot er vanaf de hemel iets zichtbaar werd: een lange, fonkelende lijn door het Land van Zand. Een soort landingsbaan voor een ster.

“Hierheen!” Riep hij. “Ik ben hier!”

De sterren begonnen harder te fluisteren.

“Nog een klein stukje...”

“Kijk naar beneden...”

“Daar...”

En heel ver boven hem: *flits*.

Lux zag het. “Ze heeft me gezien.”

Maar toen keek hij naar zijn eigen spoor van licht. De lijn begon achter hem alweer uit te doven. Zijn licht werd steeds zwakker. En het sterretje was er nog niet. Hij probeerde opnieuw te schijnen, maar er kwam maar een klein vonkje. “O nee.”

Nog een keer.

“Nee, nee, nee.”

Niets.

Lux wou het bijna opgeven, maar toen hoorde hij iets.

“Nog één keer...”

“Je kunt het...”

“Nog een klein beetje...”

Deze keer waren de sterren tegen hem aan het fluisteren. Hij keek omhoog en zag een klein flitsje achter de wolk vandaan schieten.

“Jij geeft ook niet op, hè?”

Flits.

“Oké dan. Nog één keer.”

Hij haalde diep adem en gaf het laatste beetje licht wat hij in zich had.

Fonk.

Alle zandkorrels lichtten tegelijk op. De hele heuvel glinsterde en achter de droomwolk verscheen dat kleine lichtje weer.

Flits.

Lux hield zijn adem in. Het lichtje kwam dichterbij.

Flits.

Nog een stukje,

Flits.

En toen schoof het sterretje langs de rand van de wolk. De andere sterren werden stil en sterretje vond een leeg plekje tussen hen in. Even gebeurde er niets.

Toen-

Fonk!

Ze straalde.

Niet even.

Niet voorzichtig.

Maar zo fel dat Lux zijn handen voor zijn ogen moest houden. De sterren stopten met fluisteren en begonnen te fonkelen.

“Hoi,” zei Lux.

Het sterretje fonkelde.

Hij fonkelde terug. Nou ja, hij probeerde het.

Het sterretje fonkelde twee keer.

“Opschepper.”

En toen werd het stil in het Land van Zand. De sterren gingen slapen, de maan deed haar licht wat zachter, en ergens begon alweer een nieuwe droom.

En ook dit verhaal gaat nu weer slapen, ergens tussen droom en nacht.

Tot iemand het weer wakker vertelt.